

WYROK TRYBUNAŁU (pierwsza izba)

z dnia 17 września 2009 r. *

W sprawie C-520/07 P

mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości,
wniesione w dniu 21 listopada 2007 r.,

Komisja Wspólnot Europejskich, reprezentowana przez K. Grossa oraz
B. Martenczuka, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń
w Luksemburgu,

wnoszący odwołanie,

w której drugą stroną postępowania jest:

MTU Friedrichshafen GmbH, reprezentowana przez Th. Lübbiga oraz M. le Bell,
Rechtsanwälte,

strona skarżąca w pierwszej instancji,

* Język postępowania: niemiecki.

TRYBUNAŁ (pierwsza izba),

w składzie: P. Jann, prezes izby, A. Tizzano (sprawozdawca), A. Borg Barthet, E. Levits i J.J. Kasel, sędziowie,

rzecznik generalny: V. Trstenjak,
sekretarz: R. Grass,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 19 lutego 2009 r.,

wydaje następujący

Wyrok

- ¹ W odwołaniu Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wydanego w dniu 12 września 2007 r. w sprawie T-196/02 MTU Friedrichshafen przeciwko Komisji (Zb.Orz. s. II-2889, zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem”), w którym Sąd stwierdził nieważność art. 3 ust. 2 decyzji Komisji 2002/898/WE z dnia 9 kwietnia 2002 r. w sprawie pomocy państwa przyznanej przez Niemcy na rzecz SKL Motoren und Systembautechnik GmbH (Dz.U. L 314, s. 75, zwanej dalej „sporną decyzją”), w zakresie w jakim przepis ten nakazuje MTU Friedrichshafen GmbH (zwanej dalej „MTU”) solidarny zwrot kwoty w wysokości 2,71 mln EUR.

Ramy prawne

- 2 Zgodnie z art. 10 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. [88 WE] (Dz.U. L 83, s. 1, zwanego dalej „rozporządzeniem”):

„1. W przypadku gdy Komisja posiada informacje pochodzące z niezależnego źródła, dotyczące domniemanej pomocy przyznanej bezprawnie, bada informacje bezzwłocznie.

2. W przypadku gdy to konieczne, Komisja występuje do zainteresowanego państwa członkowskiego z wnioskiem o udzielenie informacji [...]. Artykuł 2 ust. 2 i art. 5 ust. 1 i 2 stosuje się *mutatis mutandis*.

3. W przypadku gdy pomimo ponaglenia wystosowanego zgodnie z art. 5 ust. 2 zainteresowane państwo członkowskie nie dostarcza wnioskowanych [żądanych] informacji w terminie wyznaczonym przez Komisję lub jeżeli dostarcza informacje niekompletne, Komisja może w formie decyzji wymagać dostarczenia informacji (zwaną dalej »nakazem udzielenia informacji«). Decyzja określa, jakie informacje są wymagane, i wyznacza stosowny termin, w jakim informacje te mają zostać dostarczone”.

- 3 Artykuł 13 ust. 1 rozporządzenia stanowi:

„Badanie pomocy, która mogła zostać przyznana bezprawnie, skutkuje decyzją na podstawie art. 4 ust. 2, 3 lub 4. W przypadku decyzji o wszczęciu formalnej procedury dochodzenia [formalnego postępowania wyjaśniającego] postępowanie zostaje zakończone w drodze decyzji, podjętej zgodnie z art. 7. Jeżeli państwo członkowskie nie zastosuje się do nakazu udzielenia informacji, decyzja zostaje podjęta na podstawie dostępnych informacji”.

4 Artykuł 14 ust. 1 rozporządzenia przewiduje:

„W przypadku gdy podjęte zostały decyzje negatywne w sprawach pomocy przyznanej bezprawnie, Komisja podejmuje decyzję, że zainteresowane państwo członkowskie podejmie wszelkie konieczne środki w celu windykacji [odzyskania] pomocy od beneficjenta (zwaną dalej »decyzją o windykacji [odzyskaniu]«). Komisja nie wymaga windykacji [odzyskania] pomocy, jeżeli byłoby to sprzeczne z ogólną zasadą prawa wspólnotowego”.

Okoliczności postania sporu

- 5 Pismem z dnia 9 kwietnia 1998 r. władze niemieckie zgłosiły Komisji kilka przypadków pomocy finansowej przyznanej za pośrednictwem Bundesanstalt für vereinigungsbedingte Sonderaufgaben na rzecz SKL Motoren und Systemtechnik GmbH (zwanej dalej „SKL-M”), przedsiębiorstwa działającego w sektorze budowy silników do okrętów i statków, w ramach jego restrukturyzacji.
- 6 Począwszy od 1997 r. SKL-M i MTU, przedsiębiorstwo działające w sektorze produkcji silników Diesla o wysokiej mocy, podejmowały względem siebie zobowiązania umowne zmierzające do nabycia MTU przez SKL-M.
- 7 MTU i SKL-M w szczególności zawarły dwie umowy w dniu 5 listopada 1997 r. Na mocy pierwszej z nich przyznano MTU opcję kupna udziałów SKL-M. Druga umowa (Wechselseitiger Lizenz- und Kooperationsvertrag zwischen SKL-M und MTU, zwana dalej „WLKV”), której celem było utworzenie wspólnego przedsiębiorstwa, określała zasady wspólnego korzystania, po pierwsze, z istniejącego know-how obu przedsiębiorstw i po drugie, z badań nad dwoma nowymi silnikami oraz ich produkcji i sprzedaży.

- 8 W dniu 15 czerwca 2000 r., zgodnie z art. 5 WLKV, MTU otrzymała pozwolenie na wyłączne względem osób trzecich korzystanie z know-how SKL-M będącego przedmiotem umowy, w tym również z praw własności przemysłowej lub wniosków o rejestrację takich praw, które istniały w tym dniu. W zamian za to prawo SKL-M otrzymała kwotę 6,71 mln DEM (3,43 mln EUR) mającą na celu pokrycie wydatków poniesionych na rozwój.
- 9 Pismem z dnia 8 sierpnia 2000 r. Komisja zawiadomiła władze niemieckie o swojej decyzji o wszczęciu postępowania przewidzianego w art. 88 ust. 2 WE (Dz.U. 2001, C 27, s. 5). Komisja wezwała zainteresowane strony do przedstawienia uwag. Jednocześnie Komisja zwróciła się też do władz niemieckich z pytaniem, czy MTU skorzystała z pomocy przyznanej na rzecz SKL-M lub czy mogła z niej skorzystać w przyszłości.
- 10 W dniu 1 września 2000 r. wszczęto postępowanie upadłościowe wobec SKL-M.
- 11 W szeregu pism z 2000 r. i 2001 r. Republika Federalna Niemiec przedstawiła swoje uwagi dotyczące decyzji w sprawie wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego.
- 12 Komisja, nieusatysfakcjonowana udzielonymi jej odpowiedziami, pismem z dnia 19 września 2001 r. nakazała władzom niemieckim udzielenie informacji niezbędnych do dokonania oceny — na podstawie art. 10 rozporządzenia nr 659/1999 — zgodności pomocy przyznanej SKL-M ze wspólnym rynkiem. W piśmie tym Komisja zauważyła w szczególności, że nie mogła ona ustalić na podstawie dostępnych jej informacji, czy część pomocy przyznanej SKL-M nie została wykorzystana raczej w interesie MTU niż w interesie SKL-M ani czy MTU skorzystała z opcji pozwalającej jej nabyć know-how rozwinięte przez SKL-M za cenę, która nie odzwierciedlała jego rzeczywistej ani przewidywanej wartości rynkowej. W piśmie z dnia 9 listopada 2001 r. Komisja poinformowała między innymi, że w braku tych informacji wyda ona decyzję końcową na podstawie dostępnych informacji, zgodnie z art. 13 ust. 1 rozporządzenia.

- 13 Pismami z dnia 23 stycznia, 26 lutego i 11 marca 2002 r. władze niemieckie udzieliły odpowiedzi na nakaz udzielenia informacji. Pismem z dnia 5 marca 2002 r. władze te przekazały także Komisji uwagi skierowane przez MTU w dniu 1 października 2001 r. do Bundesanstalt für vereinigungsbedingte Sonderaufgaben w odniesieniu do wykorzystania know-how SKL-M i kwoty uiszczanej na jej rzecz na podstawie WLKV.
- 14 W dniu 9 kwietnia 2002 r. Komisja wydała sporną decyzję, w której po pierwsze stwierdziła, że pomoc na restrukturyzację wypłacona na rzecz SLK-M nie spełniała warunków określonych we wspólnotowych wytycznych dotyczących pomocy państwa na rzecz wspomagania i restrukturyzacji przedsiębiorstw przeżywających trudności (Dz.U. 1994, C 368, s. 12), a po drugie uznała, że Republika Federalna Niemiec nie dostarczyła informacji wystarczających dla wykluczenia tego, że MTU za pomocą WLKV pośrednio korzystała z pomocy udzielonej SKL-M na etapie restrukturyzacji w celu pokrycia swoich strat.
- 15 W tym kontekście Komisja podkreśliła między innymi, że cena sprzedaży know-how zapłacona SKL-M przez MTU, obliczona na podstawie szacunkowych wydatków poniesionych na rozwój w 1997 r., okazała się o 5,30 mln DEM niższa od rzeczywistej wysokości wydatków przeznaczonych na rozwój poniesionych przez SKL-M.
- 16 W związku z tym że władze niemieckie nie przedstawiły obiektywnych informacji na temat rzeczywistej lub przewidywanej wartości rynkowej rozważanego know-how, Komisja stwierdziła, że pomoc na restrukturyzację przyznana SKL-M mogła być przynajmniej częściowo wykorzystana na wyrównanie strat poniesionych w związku z rozwijaniem know-how, i to raczej w interesie MTU niż w interesie SKL-M, która była kontrolowana przez państwo i musiała ponosić finansowe ryzyko, które nie było zgodne z zasadą inwestora działającego w warunkach gospodarki rynkowej. W konsekwencji, zgodnie z motywem 86 spornej decyzji, przekazanie know-how mogło więc odpowiadać przekazaniu MTU zasobów państwowych w maksymalnej wysokości 5,30 mln DEM.

- 17 Komisja doszła zatem do wniosku, że pomoc państwa w wysokości 67,017 mln DEM (34,26 mln EUR) przyznana przez władze niemieckie na rzecz SKL-M była niezgodna ze wspólnym rynkiem i że z łącznej kwoty podlegającej zwrotowi władze niemieckie powinny domagać się solidarnie od SKL-M i MTU zwrotu 5,30 mln DEM (2,71 mln EUR) (art. 3 ust. 2 spornej decyzji).
- 18 W dniu 28 czerwca 2002 r. MTU wniosła do Sądu skargę o stwierdzenie nieważności tego przepisu spornej decyzji.

Zaskarżony wyrok

- 19 W uzasadnieniu wniesionej przez siebie skargi o stwierdzenie nieważności MTU podniosła dwa zarzuty. Zarzut pierwszy jest oparty na braku uzasadnienia i naruszeniach prawa w odniesieniu do istnienia przesłanek świadczących o przyznaniu jej pomocy państwa. Zarzut drugi oparty jest na błędnym zastosowaniu art. 13 ust. 1 rozporządzenia nr 659/1999 oraz naruszeniu gwarancji procesowej w postaci właściwego i bezstronnego zbadania okoliczności faktycznych.
- 20 W pierwszej kolejności Sąd zbadał zarzut drugi. W ramach tej oceny stwierdził na wstępie, w pkt 39–45 zaskarżonego wyroku, że Komisja dochowała wymogów proceduralnych określonych w art. 10 ust. 3 i art. 13 ust. 1 rozporządzenia umożliwiających wydanie spornej decyzji na podstawie dostępnych informacji.
- 21 W pkt 46 zaskarżonego wyroku Sąd zauważył jednakże, że tenże art. 13 ust. 1 rozporządzenia nr 659/1999 nie pozwala Komisji na zobowiązanie danego przedsiębiorstwa, chociażby na zasadzie solidarności, do zwrotu określonej części pomocy uznanej za niezgodną ze wspólnym rynkiem, jeżeli przekazanie zasobów państwa, z których przedsiębiorstwo to skorzystało, opiera się na domysłach.

22 W pkt 48 zaskarżonego wyroku Sąd uznał, że obowiązek solidarnego zwrotu pomocy, sformułowany w art. 3 ust. 2 spornej decyzji, ustalono w niniejszej sprawie na podstawie domysłów, których na podstawie informacji dostępnych Komisji nie można potwierdzić ani którym nie można zaprzeczyć. W szczególności w pkt 47 tego wyroku Sąd stwierdził, że Komisja ograniczyła się do uznania w motywie 88 spornej decyzji, że „dostępne informacje nie pozwalają wykluczyć” faktu, że MTU skorzystała z zasobów przekazanych przez SKL-M w związku z nabyciem know-how na warunkach uznanych za korzystne.

23 W pkt 50 zaskarżonego wyroku Sąd uznał ponadto, że zobowiązanie danego przedsiębiorstwa do solidarnego zwrotu części pomocy na podstawie art. 13 ust. 1 rozporządzenia nie jest konieczną konsekwencją zastosowania procedury ustanowionej w traktacie WE w dziedzinie pomocy państwa, ponieważ „państwo członkowskie przyznające pomoc, której odzyskanie zostało nakazane, jest w każdym wypadku zobowiązane do zażądania zwrotu pomocy od jej faktycznych beneficjentów, i to pod kontrolą Komisji, przy czym nie ma konieczności wyraźnego ich wskazywania w decyzji o odzyskaniu pomocy ani tym bardziej precyzowania kwoty zwrotu przypadającej na każdego beneficjenta”.

24 W świetle tych rozważań i nie dokonując oceny zarzutu pierwszego podniesionego w uzasadnieniu wniesionej do niego skargi, Sąd stwierdził nieważność art. 3 ust. 2 spornej decyzji, w zakresie w jakim nakazuje on MTU solidarny zwrot części pomocy przyznanej SKL-M.

Żądania stron

25 W swoim odwołaniu Komisja wnosi do Trybunału o:

- uchylene zaskarzonego wyroku;
- ostateczne rozstrzygnięcie sporu i oddalenie skargi o stwierdzenie nieważności jako bezzasadnej;
- obciążenie MTU kosztami poniesionymi przez Komisję, tak w ramach postępowania odwoławczego, jak i postępowania w pierwszej instancji.

26 MTU wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że odwołanie jest niedopuszczalne;
- ewentualnie oddalenie go jako bezzasadnego;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

W przedmiocie odwołania

- 27 W uzasadnieniu wniesionego przez siebie odwołania Komisja podnosi dwa zarzuty dotyczące naruszenia prawa, którego Sąd jakoby dopuścił się dokonując wykładni art. 13 ust. 1 i art. 14 ust. 1 rozporządzenia.

W przedmiocie zarzutu pierwszego

— Argumentacja stron

- 28 W ramach zarzutu pierwszego Komisja podnosi, że Sąd naruszył prawo, twierdząc w pkt 46–51 zaskarżonego wyroku, iż decyzja wydana wyłącznie na podstawie dostępnych informacji w rozumieniu art. 13 ust. 1 rozporządzenia nie może dotyczyć identyfikacji faktycznego beneficjenta pomocy, od którego miałby być wymagany jej zwrot.
- 29 Zdaniem Komisji taka wykładnia nie znajduje żadnej podstawy w rozporządzeniu, a w szczególności w brzmieniu jego art. 13 ust. 1 ani art. 14 ust. 1.
- 30 Uważa ona, że „decyzja o odzyskaniu”, której dotyczy ten ostatni artykuł, stanowi integralną część decyzji negatywnej, która może zostać wydana na podstawie dostępnych informacji w przypadku bezprawnie przyznanej pomocy.

- 31 Zdaniem Komisji odmienna wykładnia, której dokonał Sąd, miałyby szkodliwe skutki. Po pierwsze, nie pozwalałaby ona na zagwarantowanie skuteczności wspólnotowej kontroli pomocy państwa, której głównym celem, potwierdzonym przez motyw 13 rozporządzenia, jest właśnie wyeliminowanie zakłócenia konkurencji spowodowanego przez przyznanie bezprawnej pomocy w drodze natychmiastowego odzyskania niesłusznie uzyskanych kwot. Po drugie, wykładnia taka skutkowałaby pozbawieniem Komisji znacznej części „środków nacisku” posiadanych przez nią w tej dziedzinie i mogłaby doprowadzić do znacznego zmniejszenia skuteczności procedur odzyskiwania bezprawnie przyznanych pomocy, faworyzując przy tym słabo kooperujące państwa członkowskie.
- 32 Zdaniem MTU niniejszy zarzut jest niedopuszczalny, gdyż Komisja opiera się na stwierdzeniu, którego Sąd nigdy nie sformułował.
- 33 W każdym razie, zdaniem MTU, jako że władze niemieckie dokonały prawidłowego przekazania wszelkich wymaganych informacji, Komisja naruszyła zasady proceduralne wymagające zastosowania w ramach wydania decyzji na podstawie art. 13 ust. 1 rozporządzenia. Nie jest zatem konieczne badanie wtórnego pytania, czy Komisja może co do zasady opierać swoją decyzję dotyczącą identyfikacji beneficjenta pomocy na dostępnych informacjach.

— Ocena Trybunału

- 34 Należy od razu stwierdzić, że niniejszy zarzut jest oparty na błędnej lekturze odnośnych punktów zaskarżonego wyroku.
- 35 Otóż, wbrew temu, co twierdzi Komisja, z punktów tych nie wynika, że Sąd wykluczył co do zasady możliwość, aby decyzja wydana na podstawie art. 13 ust. 1 rozporządzenia

mogła dokonywać identyfikacji faktycznego beneficjenta lub faktycznych beneficjentów przedmiotowego środka pomocowego w celu zobowiązania ich do jego zwrotu.

36 Wręcz przeciwnie, w pkt 45 zaskarżonego wyroku Sąd wyraźnie potwierdził zasadę, zgodnie z którą „jeżeli dane państwo członkowskie nie dostarczyło Komisji żądanych przez nią informacji, Komisja może wydać decyzję stwierdzającą niezgodność pomocy ze wspólnym rynkiem na podstawie dostępnych informacji oraz w razie konieczności nakazać danemu państwu członkowskiemu odzyskanie pomocy od beneficjentów, zgodnie z art. 14 rozporządzenia”.

37 W rzeczywistości, co wynika również z pkt 46–51 zaskarżonego wyroku, jedynie w świetle okoliczności danego przypadku, a w szczególności faktu, iż zdaniem Sądu część decyzji Komisji, której dotyczy skarga o stwierdzenie nieważności, jest oparta wyłącznie na domysłach, w pkt 51 zaskarżonego wyroku Sąd orzekł, że w niniejszej sprawie „Komisja nie mogła zgodnie z prawem oprzeć się na art. 13 ust. 1 rozporządzenia w celu zobowiązania MTU w spornej decyzji do solidarnego zwrotu części pomocy przyznanej SKL-M”.

38 W tej sytuacji zarzut pierwszy należy oddalić jako bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu drugiego

— Argumentacja stron

39 W ramach zarzutu drugiego Komisja twierdzi, że Sąd naruszył prawo, wychodząc niesłusznie z założenia, że część spornej decyzji, której dotyczy skarga o stwierdzenie

nieważności, została oparta wyłącznie na domysłach i nie spełnia wymogów obowiązujących wobec decyzji wydawanych na podstawie dostępnych informacji w rozumieniu art. 13 ust. 1 rozporządzenia.

40 Po pierwsze, Komisja podnosi, że wbrew stanowisku Sądu Pierwszej Instancji w ramach decyzji wydawanej na podstawie dostępnych informacji nie jest możliwe wymaganie całkowitej pewności.

41 Otóż art. 13 ust. 1 rozporządzenia wyraźnie upoważnia Komisję do wydania takiej decyzji, jeżeli pomimo wystosowania nakazu udzielenia informacji w odpowiedniej formie nie uzyskała ona istotnych informacji od władz państwowych. W takiej sytuacji możliwe jest, że informacje pozostaną fragmentaryczne lub niepełne, stanowiąc jednocześnie co najmniej wystarczającą podstawę dla sformułowania przez Komisję przypuszczenia. Stanowi to zresztą wniosek wynikający a contrario z orzecznictwa wspólnotowego, w myśl którego Komisja może powoływać się na posiadane przez siebie informacje mające charakter fragmentaryczny i niepełny tylko wtedy, gdy skierowała nakaz udzielenia informacji do danego państwa członkowskiego; Komisja odwołuje się do wyroku z dnia 13 kwietnia 1994 r. w sprawach połączonych C-324/90 i C-342/90 Niemcy i Pleuger Worthington przeciwko Komisji, Rec. s. I-1173, pkt 29).

42 Po drugie, Komisja zarzuca Sądowi, że uznał informacje, którymi dysponowała, za „wyłącznie domysły”, podczas gdy informacje, które umożliwiły jej uznanie, że część pomocy została przekazana MTU, były pewne i wywodziły się w szczególności z uwag przedstawionych przez syndyka SKL-M, co wynika z motywów 79–86 spornej decyzji.

43 Zdaniem MTU zarzut drugi jest niedopuszczalny, gdyż ogranicza się do zakwestionowania oceny okoliczności faktycznych dokonanej przez Sąd i w części do sformułowania ogólnych uwag poświęconych kwestiom prawnym, pozbawionych jakiegokolwiek bezpośredniego związku z niniejszą sprawą.

44 Co do istoty zarzutu MTU twierdzi w istocie, że Sąd słusznie uznał, po pierwsze, iż wyłącznie domysły nie stanowią wystarczającej podstawy dla decyzji nakazującej odzyskanie pomocy, i po drugie, iż w niniejszej sprawie Komisja istotnie oparła się na tych domysłach, stwierdzając, iż doszło do uzyskania korzyści przez MTU, oraz określając jej wysokość.

45 Zdaniem MTU Komisja nie dysponowała żadnymi pewnymi informacjami pozwalającymi jej na wydanie decyzji nakazującej odzyskanie od niej pomocy. Uważa ona, że w rzeczywistości Komisja oparła się na domysłach wynikających z pobieżnej i fragmentarycznej oceny informacji, którymi dysponowała, do których należały zresztą szczegółowe uwagi przedstawione przez MTU, z których wynika, że nie uzyskała ona żadnej korzyści, ponieważ wszystkie postanowienia umowne wiążące dwie spółki zostały sformułowane zgodnie z warunkami panującymi na rynku.

— Ocena Trybunału

46 Jeżeli chodzi, w pierwszej kolejności, o dopuszczalność niniejszego zarzutu, z art. 255 ust. 1 WE oraz art. 58 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości wynika, że odwołanie jest ograniczone do kwestii prawnych, a jego podstawę musi stanowić brak właściwości Sądu, naruszenie przepisów postępowania przed Sądem wpływające niekorzystnie na interesy wnoszącego odwołanie lub naruszenie prawa wspólnotowego przez Sąd (zob. w szczególności wyrok z dnia 16 marca 2000 r. w sprawie C-284/98 P Parlament przeciwko Bieber, Rec. s. I-1527, pkt 30; a także postanowienia: z dnia 14 lipca 2005 r. w sprawie C-420/04 P Gouvras przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I-7251, pkt 48; z dnia 20 marca 2007 r. w sprawie C-323/06 P Kallianos przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I-43, pkt 10).

47 Natomiast, wbrew temu co twierdzi MTU, niniejszy zarzut nie ogranicza się do zakwestionowania oceny okoliczności faktycznych dokonanej w pierwszej instancji, lecz kwestionuje również wykładnię art. 13 ust. 1 rozporządzenia, dokonaną przez Sąd w odniesieniu do wymogów wydania decyzji na podstawie dostępnych informacji w rozumieniu tego przepisu, zgodnie z którą decyzja Komisji oparta na domysłach, taka

jak decyzja, której istnienie stwierdził Sąd w niniejszej sprawie, tych wymogów nie spełnia. Tego rodzaju zarzut dotyczy zatem również kwestii prawnej.

48 Z tego wynika, że zarzut ten jest dopuszczalny w zakresie, w jakim skierowany jest przeciwko dokonanej przez Sąd wykładni wymogów wydania decyzji na podstawie art. 13 ust. 1 rozporządzenia.

49 Niedopuszczalne są natomiast argumenty rozwinięte przez Komisję w ramach tego zarzutu i prowadzące do podważenia oceny dowodów dokonanej przez Sąd, polegające na zarzuceniu Sądowi niewzięcia pod uwagę pewnych informacji wskazanych w spornej decyzji.

50 Otóż taka ocena nie podlega kontroli Trybunału, z wyjątkiem wypaczenia faktów i dowodów przedstawionych sądowi w pierwszej instancji (zob. podobnie w szczególności wyroki: z dnia 2 marca 1994 r. w sprawie C-53/92 P Hilti przeciwko Komisji, Rec. s. I-667, pkt 42; z dnia 7 stycznia 2004 r. w sprawach połączonych C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P i C-219/00 P Aalborg Portland i in. przeciwko Komisji, Rec. s. I-123, pkt 49; a także z dnia 23 marca 2006 r. w sprawie C-206/04 P Mühlens przeciwko OHIM, Zb.Orz. s. I-2717, pkt 28), czego w niniejszej sprawie Komisja nie udowodniła, ani też nawet nie zarzucała.

51 W drugiej kolejności, jeżeli chodzi o zasadność przedmiotowego zarzutu, należy najpierw zauważyć, że — wbrew twierdzeniu Komisji — Sąd nigdy nie sformułował względem niej wymogu posiadania całkowitej pewności w celu przyjęcia decyzji na podstawie art. 13 ust. 1 rozporządzenia.

52 Otóż z lektury pkt 46–48 zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd, będąc dalekim od wymagania takiego poziomu pewności, stwierdził jedynie, że sporna decyzja została wydana wyłącznie na podstawie domysłów, których na podstawie informacji dostępnych Komisji nie można potwierdzić ani którym nie można zaprzeczyć, i że

Komisja ograniczyła się do stwierdzenia braku dowodów pozwalających na wykluczenie, że MTU odniosła korzyść z przekazania zasobów państwowych.

- 53 Postępując w ten sposób Sąd nie naruszył zatem prawa.
- 54 Prawdą jest, że art. 13 ust. 1 rozporządzenia, potwierdzający utrwalone orzecznictwo (zob. w szczególności wyroki: z dnia 14 lutego 1990 r. w sprawie C-301/87 Francja przeciwko Komisji, zwany „wyrokiem w sprawie Boussac-Saint-Frères”, Rec. s. I-307, pkt 22; z dnia 21 marca 1990 r. w sprawie C-142/87 Belgia przeciwko Komisji, Rec. s. I-959, pkt 18; a także ww. wyrok z dnia 13 kwietnia 1994 r. w sprawach połączonych Niemcy i Pleuger Worthington przeciwko Komisji, pkt 26), upoważnia Komisję, w przypadku, gdy stwierdzi ona, że pomoc została przyznana lub zmodyfikowana z pominięciem notyfikacji, do przyjęcia decyzji orzekającej o zgodności bądź też niezgodności tej pomocy ze wspólnym rynkiem na podstawie dostępnych informacji, gdy ma do czynienia z państwem członkowskim, które uchylając spoczywającemu na nim obowiązkowi współpracy, nie udziela wymaganych odeń informacji. Ponadto w danym przypadku decyzja ta może, w warunkach przewidzianych przez art. 14 rozporządzenia, wymagać odzyskania uzyskanej pomocy.
- 55 Jednakże, jak sugeruje również rzecznik generalna w pkt 50 swojej opinii, możliwości tej, którą dysponuje Komisja, nie należy interpretować jako zwalniającej ją całkowicie z obowiązku oparcia swoich decyzji na informacjach charakteryzujących się pewnym stopniem pewności i spójności i mogących uzasadnić sformułowane przez nią wnioski.
- 56 Tak więc w przypadkach takich jak w niniejszej sprawie Komisja jest zobowiązana do zapewnienia co najmniej, że informacje, którymi dysponuje, nawet jeśli są niepełne i fragmentaryczne, stanowią, jak zresztą uznaje to Komisja we wniesionym przez siebie odwołaniu, wystarczającą podstawę dla stwierdzenia, że przedsiębiorstwo odniosło korzyść stanowiącą pomoc państwa.

- 57 Względy te mają znaczenie tym bardziej, gdy Komisja nakazuje, jak w niniejszej sprawie, odzyskanie pomocy od jej beneficjenta, przy czym zwrot ten ma na celu dokładnie wyeliminowanie zakłócenia konkurencji spowodowanego przez daną przewagę konkurencyjną i przywrócenie sytuacji sprzed wypłacenia pomocy (zob. w szczególności wyrok z dnia 8 maja 2003 r. w sprawach połączonych C-328/99 i C-399/00 Włochy i SIM 2 Multimedia przeciwko Komisji, Rec. s. I-4035, pkt 66; a także z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie C-277/00 Niemcy przeciwko Komisji, Rec. s. I-3925, pkt 74–76).
- 58 Z zasad przywołanych w powyższych punktach niniejszego wyroku wynika, że Komisja nie może twierdzić, że przedsiębiorstwo odniosło korzyść stanowiącą pomoc państwa, opierając się po prostu na negatywnym przypuszczeniu, opartym na braku informacji pozwalających na dojście do przeciwnego wniosku, gdy brak jest innych informacji umożliwiających stwierdzenie odniesienia takiej korzyści.
- 59 Jak zostało przypomniane w pkt 52 niniejszego wyroku, to właśnie w świetle okoliczności, że sporna decyzja jest oparta na takim przypuszczeniu, Sąd uznał, że nie może ona być zgodnie z prawem oparta na art. 13 ust. 1 rozporządzenia.
- 60 W świetle powyższego zarzut drugi należy w części odrzucić jako niedopuszczalny, a w części oddalić jako bezzasadny.
- 61 Jako że nie można przychylić się do żadnego z zarzutów podnoszonych przez Komisję na poparcie wniesionego przez nią odwołania, należy je oddalić w całości.

W przedmiocie kosztów

- 62 Zgodnie z art. 122 akapit pierwszy regulaminu Trybunału jeżeli odwołanie jest bezzasadne, Trybunał rozstrzyga o kosztach.
- 63 Zgodnie z art. 69 § 2 regulaminu Trybunału, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 118 tego regulaminu, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.
- 64 Ponieważ MTU wniosła o obciążenie Komisji kosztami postępowania, a Komisja przegrała sprawę, należy obciążyć ją kosztami postępowania w tej instancji.

Z powyższych względów Trybunał (pierwsza izba) orzeka, co następuje:

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.**
- 2) Komisja Wspólnot Europejskich zostaje obciążona kosztami.**

Podpisy